

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága ügyvéd által képviselt felperesnek ügyvéd által képviselt alperes ellen gyermektartásdíj leszállítása iránt a Kaposvári Városi Bíróságon 11.P.20.631/2007. számon megindított és a Somogy Megyei Bíróság 1.Pf.21.838/2007/3. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős határozat ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

A peres felek házasságát a bíróság felbontotta. A bontóper során a felek bírói egyezsége kötöttek, ennek értelmében az 1998. április 19-én született G. utónevű gyermekük az alperesi édesanyánál került elhelyezésre, a felperes pedig kötelezettséget vállalt arra, hogy 2000. augusztus 1-jétől kezdődően megfizeti kiskorú gyermeke tartására havi jövedelmének 20%-át, de legalább havonta 14.000 forintot. Ebben az időszakban a felperes nettó jövedelme 67.763 forint volt, az alperesé pedig 29.806 forint.

A felperes jelenleg egyedül él a tulajdonát képező ingatlanban, mely után havi 30.000 forint törlesztő részletet fizet. Osztályvezetőként dolgozik, havi jövedelme nettó 230.000 forint.

Az alperes a közös kiskorú gyermekkel él összkomfortos ingatlanában, általános iskolai tanárként a havi nettó jövedelme 80.000 forint, emellett 12.700 forint családi pótlékban is

részesül. A gyermek taníttatására, ellátására, korrepetálására havonta mintegy 45.000 forintot költ.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság a jövőre nézve a százalékos mérték mellőzésével 40.000 forint határozott összegű tartásdíj fizetésére kötelezze, jelenleg ugyanis jövedelmének 20%-a 40.000 forintot tesz ki és a gyermek tartása ennél magasabb összeget nem igényel.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy nem vitásan mind a felperes, mind az alperes jövedelme emelkedett a tartásdíjra vonatkozó korábbi egyezség megkötése óta. Erre tekintettel vizsgálta, hogy a megemelkedett jövedelem és ennek következtében a nagyobb mértékű tartásdíj szükséges-e a gyermek tartásához. Megállapította, hogy a gyermek tartása havi szinten legalább 45.000 forintot tesz ki, nem számolva a gyermekre eső rezsiköltség összegét, valamint az iskolakezdéshez kapcsolódó kiadásokat, illetve a gyermek ruházkodását. A felperes által fizetett tartásdíj a felperes megélhetését nem veszélyezteti, és a felperes a keresetében határozott összegként olyan mértékű tartásdíj fizetését vállalta, amelyet jelenleg is vonnak tőle, a havi nettó jövedelmének 20%-aként. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a gyermektartásdíj határozott összegűre történő módosítását.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta, hogy indokolt-e a gyermektartásdíj összegének módosítása. A peres felek jövedelmi, vagyoni viszonyainak és a kiskorú gyermek tényleges szükségleteinek vizsgálatát követően az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nincsen indok arra, hogy a felperest gyermektartásdíj fizetési kötelezettsége határozott összegben kerüljön megállapításra, figyelemmel arra is, hogy a felperes rendszeres havi jövedelemmel rendelkezik. A felperes fellebbezésében maga is arra hivatkozott, hogy havi 40-45.000 forint tartásdíj elegendő a gyermek tényleges szükségleteinek kielégítéséhez, ez pedig a jövedelme 20%-ának megfelelő összeg, tehát a felperes által felajánlott tartásdíj és a jelenlegi levonás összege közel azonos. A korábbi határozat alapján fizetett tartásdíj összege nem tekinthető olyan mértékűnek, amely a gyermek tényleges szükségleteinek kielégítését meghaladná, ezért a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a százalékos marasztalás mellőzésére és a tartásdíj határozott összegben való megállapítására.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben az ítélet hatályon kívül helyezését és a

módosított keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a perben eljáró bíróságok megsértették a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését, mivel a bizonyítási eljárás anyagát mérlegelve arra a megállapításra kellett volna jutniuk, hogy a jelenleg levont gyermektartásdíj a gyermek szükségleteit teljes mértékben kielégíti. A jogerős ítélet sérti a Csjt. 69/C. § (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglaltakat is, mivel a gyermek tényleges szükségleteit nem a társadalmilag elfogadott értékben állapította meg a bíróság, nem vette kellő mértékben figyelembe az anya jövedelmi viszonyait. Az anyának ugyancsak jövedelme 20%-ával kellene hozzájárulnia a gyermek eltartásához, ami 28.700 forintot tesz ki. Ez az összeg, valamint a felperes által fizetni vállalt 45.000 forint összesen 73.700 forintot jelent, ekkora összeg áll tehát rendelkezésre a gyermek eltartásához. A perben eljáró bíróságok a kiskorú gyermek szükségletét nem kellő pontossággal határozták meg, azonban bizonyos, hogy a felperesnek az általa vállalt 45.000 forinton túlmenően további tartási kötelezettsége már nem lehetne, mivel ez a gyermek szükségletét már meghaladná. A felperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 253. §-ának (2) bekezdését is, mivel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben nem helyes ítéletét hagyta helyben.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Csjt. 69. §-ának (1) bekezdése szerint ha a közös egyetértéssel vagy bírósági ítélettel megállapított rokoni tartás megállapításának alapjául szolgáló körülményekben lényeges változás állott be, a tartás mértékének megváltoztatását vagy a tartás megszüntetését lehet kérni. Ennek során a Csjt. 69/C. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően figyelemmel kell lenni a gyermek tényleges szükségleteire, mindkét szülő jövedelmi és vagyoni viszonyaira, a szülők háztartásában eltartott más - saját, illetve mostoha - gyermekekre, valamint a gyermek saját jövedelmére is. A Csjt. 69/C. § (3) bekezdésének értelmében a tartásdíjat százalékos arányban, vagy határozott összegben, vagy határozott összegben és bizonyos jövedelmek százalékában kell meghatározni.

A perben eljáró bíróságok e jogszabályi rendelkezések maradéktalan betartásával hozták meg határozatukat. Az elsőfokú bíróság a jogvita megalapozott elbírálásához szükséges releváns bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat összességében mérlegelve állapította meg a tényállást, mely nem iratellenes, nem okszerűtlen, és logikai ellentmondást sem tartalmaz.

A perben eljáró bíróságok a kiskorú gyermek indokolt szükségletét nagyságrendileg helyesen állapították meg, ebben a körben pontosabb

forintban kifejezett megközelítés nem is lehetséges, figyelemmel arra, hogy a gyermekkel kapcsolatos kiadások - életkoránál fogva - folyamatosan változnak, tipikusan emelkednek. Jelen esetben célszerű volt a tartásdíj százalékos arányban történő meghatározása, mivel a gyermek emelkedő mértékű szükségletei a kötelezetti jövedelem növekedésére figyelemmel nem teszik szükségessé azt, hogy a jogosult időközönként a bírósághoz forduljon a tartásdíj felemelése iránt. Noha a felperes jövedelme nem vitásan emelkedett az elmúlt évek során, és ennek következtében a tartásdíj mértéke is, azonban ezzel párhuzamosan növekedett az az összeg is, amely a felperes szabad rendelkezésére áll. A tartásdíj jelenlegi mértéke nem kirívóan magas összegű, nem teszi szükségessé a tartásdíj fizetés korlátozását, tekintettel arra, hogy az alperesi jövedelem lényegesen alacsonyabb, mint a felperesé, így a felperesnek arányosan magasabb összeggel kell hozzájárulnia gyermeke tartásához, indokolt szükségleteihez.

A perben a felperes nem bizonyította, hogy a tartásdíj megállapításának alapjául szolgáló körülményekben lényeges változás következett volna be, ezért a perben eljáró bíróságok helyes döntést hoztak, amikor a keresetet elutasították, illetve az elutasító ítélet helybenhagyásáról döntöttek.

A kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért a Legfelsőbb Bíróság azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért őt kötelezte a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költségének viselésére.

Budapest, 2008. április 29.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő